

ל צנזור הראשי לסרטים בישראל, לוי גרי, שהוא גם, אגב, סמנכ"ל משרד הפנים לתפקידים מיוחדים, עשה כבר הרבה שגיאות בחייו. אחת השגיאות שעשה היתה לפני כחמש שנים, עת סידר הופעת השפנות לצעירה שעמיה התיידד במלון גנייהודה בירושלים.

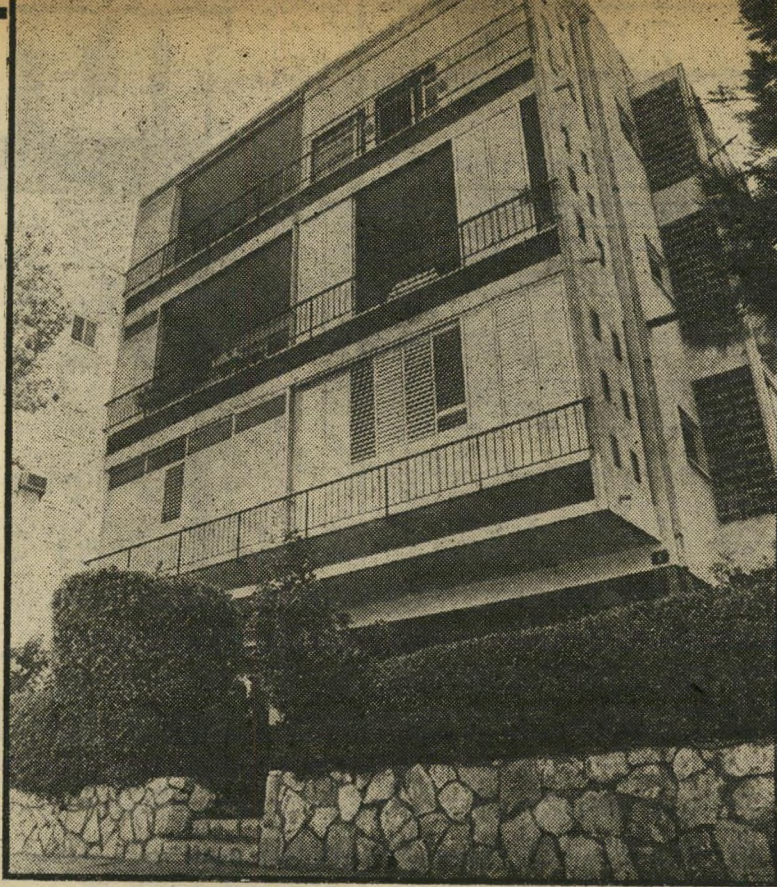
הצעירה, מרסל מירחמי, הופיעה בסירטו של מנחם גולן על־זה מיוזמי משך שתי דקות בלבד, אך הארץ כולה געשה וי רעשה נוכח הסיפור על הצנזור המחמיר, שגילה טוב־לב בלתי־רגיל ועזר לגערה גלמודה והסרת־כל.

אך אחת השגיאות החמורות ביותר ש־עשה לוי גרי בחייו היתה כשאשר להק רנה את הסרט המפורסם הדירה, בהשית תחנות הכוכב ג'ק למון, גרי, שבוודאי בחן את הסרט מלכתחילה, חשב שאין הוא מסוכן לבריאותו הנפשית של הציבור, מאהר שאין בו כל עירום, מין או אכזריות, הוא לא ידע כי הסרט, המספר על פקיד־זוט שמשך את מפתח דירתו לבוס שלו, כדי שזה יוכל לבלות שם עם המאהבת, ימצא חן גם בעיני מקס סוכרי, ויהפוך ברבות הימים מסוכן מאד ללוי גרי עצמו.

הדירה

המתוקה

מקס סוכרי הוא פקיד בכיר במרכז השלטון המקומי. למעשה, סוכרי, צעיר גרוש המקדיש כל דקה פנוייה שלו לטיפול באימו החולה, הוא היועץ הכל־כלי של מרכז השלטון המקומי. לפני ש־סוכרי התחתן הוא שכר לו דירה באחד

זורה על הדירה. קשה להאמין כי גרי וחבריו ימצאו, גם אם יחפשו, דירה טובה לצרכיהם יותר מזו. כדי להגיע אל סיפורה של הדירה, והבעלים העומדים מאחריה, צריך להיות בקיא היטב בתסריטים של סרטים בלשיים מן הסוג המתוחכם ביותר.

השכן שהתקומם

לפי התסריט שכר, לפני שנים רבות, מקס סוכרי את הדירה מן הגברת מלכה קרונטהל. קרונטהל היתה בעלת הי מיזוןן בבית מיפעל הפיס, שם שוכנים מישרדי מרכז השלטון המקומי. יחסי־הא־מין שנוצרו בין השניים במשך הזמן, בין כוסי־הקפה שהגישה לו לבין הכריך עם הביצה, הביאו לכך שמלכה קרונטהל אפילו לא ביקשה מסוכרי להתום על חוזה. הרקול פוארו או פרי מייסון היו מתי קשים בוודאי לעלות על עיקבות הדייר, בעיקר משום שמלכה קרונטהל נפטרה לפני כשנה, מבלי שידעה כלל מה מתרחש ב־דירה שלה. הדירה עברה בירושה אל בנה, אדיר קרונטהל, המתגורר במושב צופית ליד כפר־סבא, והעובד בתנובה בתל־אביב. הבן כיבד את ההסכמים־בעלי־פה שעשתה אמו המנוחה עם סוכרי ולא דרש, גם הוא, חוזה בכתב. סוכרי עצמו, כדי לסבך את העלילה עוד יותר החליט, לאחר גירושו, להיות ילד טוב, ולא להתקל בפוסים שלו ובידידיו החדשים כשהם שרויים במצבים אינטימיים. מאז אותו יום שבו החל מחלק את המפתחות, חדל לבוא אל הדירה. עבוד גרי היה סידור זה אידיאלי, איש

דירת-הכגינות עוב פקידות הצמרת

לא יכול לעקוב אחר זהות בעלי הדירה, ובייחוד אחר זהותם של הדיירים הארעיים שפקדו אותה לעיתים מזומנות. גרי חשב שהתסריט של הדירה שלו ושל עמיתיו הוא סרט ארוך בהמשכים רבים, שסופו יכול להיות רק מאושר. עד שבא האישי הרע, ד"ר וולפרט, ש־פרשיותו נפגעה, ובמיספרי הצנזורה הפרי־טיהאורחית שלו קרע את המסווה מעל פניה האמיתיים של הצנזורה הישראלית.

רה אחת נשארה שם כשבועיים, ובאו אליה כל מיני טיפוסים, זה היה יותר מדי!"

הענוגות הצנזור

הד"ר וולפרט ודאי לא ראה את הסרט הדירה, שאם־לא־כן היה מבין לליבם של סוכרי, גרי ושאר המחזיקים בהעתיקי מפתחות הדירה, הוא תפס כמה מהמבקרים הוותיקים של הדירה, ערך להם שערורייה בחדר־המדרגות, איים לפוצץ את הפרשה ולגלותה לציבור הרחב. כשראה גרי, לפני כחודש, כי וולפרט רוישם את מיספרי־מכוניתו, וכי הוא זיהה אותו כפקיד בכיר, נבהל כהוגן.

גרי לא יכול להרשות לעצמו להסתכן שהסיפור ייצא לאור. הצנזור הנכבד, הי נשוי, בעל־המישפחה — אישה, שני בנים נשואים ובת אחרי שירות צבאי — לא יכול היה להרשות שתתגלה דירת־הסתרים אשר בה הוא מבלה.

לא מישפחתו היא שהדאיגה אותו, אלא הפחד מפני הזעקה שיקמו שני מיליוני ציפיסטרטים בארץ, אשר גרי והמוסר שלו — המתבטא במיספריים המקצועות בועף בכל חלקה סכסית טובה בסרטים מ־גיעים לארץ — הוא אויבם המוצהר.

הדימוי הציבורי של הצנזור, שומר חותם המוסר, האדם המבוגר בן ה־63, הקפזן וחמור־הסבר ודאי לא היה עולה בקנה אחד עם הגבר הקשיש המתגנב, לעיתים באמצע היום ולעיתים בשעות־ערב, לדירת־התענוגות שבה אוהזים בעלי־מפתחות רבים, ביניהם כאלה הקשורים בצנזורה הישראלית, כמוהו.

את ידידותם. במוחו של סוכרי עלה אז רעיון מבריק. ממש כמו זה של ג'ק למון, הוא הציע לדידים שלו מפתח לדירה, תמורת סכום סימלי של 100 לירות לחודש. סוכרי עצ־מו הופתע להיווכח עד־כמה זכתה הצעתו בהצלחה, ועד כמה זכה הוא עצמו בהצ־לחה, בעיקבותיה.

לפתע הפכו כולם ידידיו. הפקיד הבכיר־מאד המתגורר בבאר־שבע, חטף ממש את המפתח מידיו ושילם את מאת הלירות מדי חודש בחודשו, בדייקנות מעוררת־קנאה. אותו פקיד סידר העתק של המפי־תה עבור מהנדס־בכיר, העובד אף הוא בממשלה. אליהם הצטרפו עוד ועוד, רבים וטובים.

אחד מבעלי־המפתחות הוותיקים הביא איתו את הצנזור הראשי, לוי גרי, אל הדירה התוססת. גרי התלהב ממנה, ובעיקר מהרעיון. לידידיו הוא נהג לספר כי מפיצי־סרטים שונים זואגים לסדר לו כוכ־בניות קטנות, והבעייה היחידה שלו איננה מה לעשות איתן, אלא לאן להביא אותן.

חיהם של גרי וידידיו יכלו להימשך־בנעימים בגן־העדן הפרטי שלהם שברחוב בני־דן, על שפת הירקון, לולא הגזימו במיצת.

מסתבר, כי החיים הממשיים באמת מת־הילים בגיל שישים, וכי מי שמגלה את המין מחדש בגיל זה ומעלה, אינו מוכן להרפות מתגליתו. לפתע החלו השכנים באותו בית שמים לב, כי ימים שלמים מתגוררת בדירה אותה בחורה עצמה, וי מדי־פעם באים אליה גברים שונים. אחת לתקופת־מה היתה הבחורה מתחלפת ב־אחרת, וחוזר חלילה.

זה היה קצת יותר מדי, לפחות לגבי אחד השכנים, הד"ר זאב וולפרט, המת־גורר בדירה שמול דירת־הפגישות של פקידות־הצמרת, כל זמן שהיו באים אני שים מכובדים, עם בחורות שניראו הגונות, לא היה איכפת ל־י, ספר, למרות שזה היה די משונה שבכל פעם בא לשם איש אחר, עם בחורה אחרת. אבל ברגע שבחור

השוכר כלכך מרכז־השלטון המקומי מקס סוכרי, אשר רצה לרכוש את ידידות הבוסים שלו, וחילק להם את מפתחות דירת־הרווקים.

האיורים היקרים ביותר בצפון תל־אביב, ברחוב בני־דן 8. כאשר נשא לו אשה, חשב סוכרי שאין זה מוסרי להביא את אשתו החוקית לדי־רתי־הרווקים שלו, ואז הוא שכר לו דירה נוספת. את הדירה שברחוב בני־דן לא עזב, והמשיך להחזיק בה. אחרי שסוכרי התגרש, הוא המשיך לגור בדירה בה הת־גורר עם אשתו, ברחוב השופטים בתל־אביב, אבל זיכרון ימירווקותו לא הניח לו לוותר על הדירה העליונה שברחוב בני־דן.

הדירה דלת דירת־הפגישות של הפקידות הבכירה, ב־קומת־הקרקע בבית שברחוב בני־דן 8 (תמונה למעלה) בת"א. מאחורי השחיים